

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudkyň JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a Mgr. Barbory Berkové v právní věci žalobce **R. D.**, v řízení zastoupeného Mgr. Ing. Danielem Keprtou, advokátem se sídlem Ostrava, Dlouhá 6, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel** se sídlem Praha 4, Budějovická 7, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 31.12.2013 č.j. 34185-2/2013-900000-304.5 a č.j. 34189-4/2013-900000-304.5, ve věcech daňového penále a úroku z odložené částky daně,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A.

Vymezení věci a předcházející řízení

[1] Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31.12.2013

a) č.j. 34185-2/2013-900000-304.5, jímž byl změněn platební výměr Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 15.4.2013 č.j. 34710/2013-570000-31, o sdělení předpisu z daňového penále za období od 11.5.2005 do 29.12.2008, a

- b) č.j. 34189-4/2013-900000-304.5, jímž byl změněn platební výměr celního úřadu ze dne 30.1.2013 č.j. 8624/2013-570000-31 tak, že se jedná o platební výměr na úrok z odložené částky daně za období od 30.12.2008 do 30.7.2012.

[2] Napadená rozhodnutí byla vydána poté, co:

- a) rozhodnutím Celního úřadu Ostrava ze dne 17.3.2005 č.j. 1886-09/05-1463-024 byla žalobci vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků označených *Golem* a *Cézar*. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Celního ředitelství Ostrava ze dne 29.6.2005 č.j. 3286/05-1401-21. Obě tato rozhodnutí však byla zrušena rozsudkem podepsaného soudu ze dne 13.6.2007 č.j. 22 Ca 229/2005-68 a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Řízení o kasační stížnosti Celního ředitelství Ostrava bylo zastaveno usnesením zdejšího soudu ze dne 26.7.2007 č.j. 22 Ca 229/2005-83;
- b) rozhodnutím Celního úřadu Ostrava ze dne 13.11.2008 č.j. 3254-15/08-146300-024 byla tatáž daň žalobci vyměřena opětovně. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Celního ředitelství Ostrava ze dne 13.7.2010 č.j. 4428/2010-140100-21. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla odmítnuta usnesením podepsaného soudu ze dne 1.10.2010 č.j. 22 Af 87/2010-9¹⁾, když neobsahovala byť jen jediný žalobní bod. Kasační stížnost žalobce proti tomuto usnesení byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25.3.2011 č.j. 5 Afs 90/2010-35¹⁾;
- c) rozhodnutím Celního úřadu Ostrava ze dne 16.3.2009 č.j. 373-9/2009-146300-210, byly žalobci povoleny splátky předmětné daně;
- d) rozhodnutím Celního úřadu Ostrava ze dne 11.9.2012 č.j. 22396/12-146300-210 bylo deklarováno, že dnem 31.7.2012 pozbylo rozhodnutí uvedené shora pod písm. c) účinnosti. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto rozhodnutím Celního ředitelství Ostrava ze dne 27.11.2012 č.j. 5420-2/2012-140100-21. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 22.1.2015 č.j. 22 Af 12/2013-24¹⁾, řízení o kasační stížnosti proti němu bylo zastaveno usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 3.3.2015 č.j. 9 Afs 32/2015-17¹⁾ pro nezaplacení soudního poplatku.

B.

Argumentace stran

[3] Žalobce namítá, že:

- 1) rozhodnutí o vyměření daně ze dne 13.11.2008 je nicotné (pročež na jeho základě nemůže být předepisováno ani penále ani úrok z odložené části daně). Toto rozhodnutí totiž vzešlo z řízení zahájeného nově poté, co již tu probíhalo jiné řízení s tímž předmětem (rozhodnutí celních orgánů z r. 2005 totiž byla již v r. 2007 zrušena a věc vrácena k dalšímu řízení). Vydání uvedeného rozhodnutí tak bránila překážka litispendence, navíc právo vyměřit daň již bylo prekludováno;
- 2) nemohl být do vydání rozhodnutí ze dne 13.11.2008 v prodlení, když vycházel z toho, že původní platební výměr byl soudem zrušen, tzn. byl přesvědčen, že žádnou daňovou povinnost nemá. Žalobce navíc původně daň zaplatil a celní orgány mu ji následně vrátily, což podtrhuje absurdnost situace;
- 3) správce daně vydal své rozhodnutí bez zjištění stanoviska žalobce, čímž postupoval přepjatě formalisticky;

---

¹⁾ dostupné na www.nssoud.cz

- 4) v posuzovaném případě se jedná o bagatelní porušení podmínek povolení splátek, když žalobce se dostal do prodlení s placením dílčí měsíční splátky 3.000,- Kč (1,5% celkového dluhu). Účelem posečkání daně není podle žalobce rigidní povinnost zaplatit všechny dílčí splátky bez výjimky k formálnímu datu splatnosti, účelem je rozložení placení daně v čase tak, aby bylo splnění daňové povinnosti reálné s přihlédnutím k možnostem daňového subjektu. Pokud se tedy žalobce dostal do zanedbatelného a vysvětlitelného prodlení s placením dílčí splátky, avšak účel posečkání daně neohrozil, je v rozporu se zásadami správy daní, dobré správy a právního státu vůbec, aby byl žalobce sankcionován, a to tak zásadně, jako povinností okamžitého zaplacení celé daně. Zaplacení celé daně najednou je pro žalobce likvidační a vystaví žalobce i s jeho rodinou hmotné nouzi, což není projevem dobré vrchnostenské správy. Dne 17.4.2012 byl žalobce operován v Městské nemocnici Ostrava a reoperován 19.4.2012 s navazující 10 denní hospitalizací. Vzhledem k zranění jizvy a vnitřních stehů navštěvoval žalobce chirurgickou ambulanci až do 13.8.2012. V této době nebyl schopen vykonávat jakoukoliv pracovní činnost. S žalobcem jako osobou samostatně výdělečně činnou byla ukončena spolupráce ze strany jeho obchodních partnerů a žalobce zůstal bez jakýchkoliv příjmů. V červnu 2012 vyčerpal veškeré své finanční rezervy a nadále byl bez finančních prostředků, kdy tento nedostatek nezpůsobil svým nezodpovědným či vědomým jednáním a nebylo v jeho reálných možnostech tento stav zvrátit. Po obnovení jeho pracovní způsobilosti uzavřel 7.8.2012 pracovní smlouvu, první mzdu obdržel na konci září a z této mzdy ihned dluh na splátkách vyrovnal;
- 5) je nesprávný závěr žalovaného, že pokud žalobce namítal nepřezkoumatelnost pro nedostatečné odůvodnění, brojí jen proti odůvodnění, čímž je odvolání nepřípustné;
- 6) žalovaný měl pro přehlednost rozhodnout jediným rozhodnutím. Důsledkem „namíchání“ věci do dvou rozhodnutí je vyšší zatížení žalobce soudním poplatkem při podání žaloby.

[4] Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a k jednotlivým žalobním bodům dodává:

- 1) námitky směřují proti rozhodnutí o vyměření daně, které je pravomocně skončeno. Je tu tedy pravomocné a dnes již nenapadnutelné rozhodnutí o vyměření daně, z něhož celní orgány vycházejí;
- 2) je povinností plátce daně, aby sám podal daňové přiznání a sám daň zaplatil [§ 18 odst. 1, 5 zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSD“)]. Neučinil-li žalobce tak, ocitl se v prodlení. Daňová povinnost vyplývá přímo ze zákona, nikoli až z vyměřovacího rozhodnutí, které má jen deklaratorní povahu;
- 3) námitka se netýká tohoto řízení, ale řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí o pozbytí účinnosti povolení splátek. Toto řízení bylo přezkoumáno soudem samostatně v řízení vedeném pod sp. zn. 22 Af 12/2013;
- 4) námitka se netýká tohoto řízení, ale řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí o pozbytí účinnosti povolení splátek. Toto řízení bylo přezkoumáno soudem samostatně v řízení vedeném pod sp. zn. 22 Af 12/2013. Lze jen zopakovat, že dle ustanovení § 157 odst. 5 zák. č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „d.ř.“) není-li dodržena některá z podmínek rozhodnutí o posečkání, pozbývá toto rozhodnutí účinnosti dnem jejího nedodržení; správce daně o tom vydá rozhodnutí. V souladu s citovaným

ustanovením celní úřad vydal rozhodnutí o pozbytí účinnosti rozhodnutí o povolení splátek. Jinou možnost zákon nedává, a tudíž celní úřad neměl žádnou zákonnou povinnost zjišťovat stanovisko žalobce. K pozbytí účinnosti rozhodnutí o povolení splátek došlo tedy nikoliv až okamžikem, kdy toto konstatoval celní úřad v rozhodnutí, ale již okamžikem, kdy žalobce porušil podmínky stanovené v rozhodnutí o povolení splátek. V rozhodnutí o povolení splátek celní úřad zcela jasně a zřetelně určil podmínky daných splátek. Za nedodržení podmínek celní úřad ve zmiňovaném rozhodnutí považuje, i když dlužník (žalobce) nedodrží jednu ze stanovených splátek, byť o jeden den později nebo o 1,- Kč nižší. Celní úřad zpětnou kontrolou zjistil, že žalobce porušil předepsaný termín splatnosti (vždy k 30 dni v měsíci). Žalobce nedodržel podmínky stanovené v rozhodnutí o povolení splátek a pro pozbytí jeho účinnosti není rozhodující, zda šlo o jím subjektivně vnímané významné nebo bagatelní porušení podmínek. Podstatný je pouze fakt, že k určitému datu k nedodržení podmínek povolení posečkáni formou splátek došlo, což přiznává i žalobce v žalobě. Žalobce byl jasně srozuměn s podmínkami povolení ulehčení platby daně formou splátek, a tudíž věděl, a měl tedy dostatečné informace, co se považuje za porušení podmínek, když nebyl s to zaplatit daň v zákonem stanovené lhůtě splatnosti. Bylo tak pouze na něm, aby jím navržené a v povolení stanovené splátky dodržel, příp. včas požádal o změnu termínů pro stanovené splátky nebo požádal o vydání nového rozhodnutí o povolení splátek. Ust. § 157 odst. 5 d.ř. konstatuje, že není-li dodržena některá z podmínek rozhodnutí o posečkání, pozbývá toto rozhodnutí účinnosti, a to již dnem jejího nedodržení. Správce daně o tom vydá pouze deklaratorní rozhodnutí, které je z principu a logiky vždy vydáno až dodatečně, po zjištění, že porušení podmínek povolení určitý den nastalo. Zkoumání důvodů, které vedly k porušení podmínek povolení posečkáni daně, by ve výsledku nevedlo k ničemu jinému, než k vydání totožného deklaratorního rozhodnutí, neboť je dostatečně prokázáno, že žalobce nedodržel podmínky splatnosti jednotlivých předepsaných úhrad daně. Žalobce měl jasně stanovené podmínky, které měl dodržet, případně v průběhu jejich placení požádat o změnu rozhodnutí o povolení splátek;

- 5) uvedený text je v napadených rozhodnutích uveden jen informativně, žalovaný ust. § 109 odst. 1 d.ř. v posuzovaných věcech neaplikoval, o čemž svědčí i skutečnost, že o žalobcových odvoláních rozhodl věcně;
- 6) probíhala dvě odvolací řízení o dvou odvoláních proti dvěma platebním výměrům. K žádnému navýšení zatížení žalobce postupem žalovaného (který rozhodl dvěma rozhodnutími) tedy v posuzovaném případě nedošlo.

C.

Posouzení věci krajským soudem

[5] Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[6] K žalobnímu bodu 1) krajský soud zdůrazňuje, že předmětem napadených rozhodnutí a řízení, které právě jim předcházela, je deklarace daňového penále a úroku z odložené částky daně. Bylo-li tu rozhodnutí ukládající žalobci zaplatit daň

a nebylo-li předepsaným způsobem zrušeno, nelze v této žalobě úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí o vyměření samotné daně či vady řízení, které předcházelo vydání rozhodnutí o vyměření daně [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11.5.2005 č.j. 1 Afs 137/2004-62, Sb. NSS č. 1182/2007¹), a ze dne 29.5.2008 č.j. 8 Afs 161/2006-93¹)].

[7] Tímto rozsahem přezkumu je pak vázán i soud v řízení o žalobě ve správním soudnictví. V posuzovaném případě existovalo pravomocné nezrušené rozhodnutí o povinnosti daň zaplatit, kdy odvolání vůči němu bylo zamítnuto a následná žaloba ve správním soudnictví odmítnuta pro absenci jakéhokoliv žalobního bodu.

[8] Namítá-li tedy žalobce nezákonnost postupu v řízení o vyměření daně, nemohou být jeho námitky o nezákonnosti či vadách vyměřovacího řízení v tomto soudním přezkumném řízení úspěšné. Měl-li žalobce výhrady proti řízení o vyměření daně, měl je řádně uplatnit žalobou proti rozhodnutí žalovaného o odvolání proti platebnímu výměru. V takto podané žalobě však žádné své námitky (žalobní body) neuplatnil.

[9] Jedinou výjimku z uvedeného pravidla představuje situace, kdy by rozhodnutí o vyměření daně bylo nejen nezákonné, příp. postižené vadou řízení, ale nicotné. Na nicotné rozhodnutí je totiž nutno hledět tak, jako by nikdy neexistovalo.

[10] Nicotnost platebního výměru žalobce dovozuje z překážky věci zahájené.

[11] Krajský soud konstatuje, že soudy rozhodující ve správním soudnictví se opakovaně vyslovovaly k otázce, jaké vady způsobují nicotnost rozhodnutí. Nicotný správní akt (rozhodnutí) přitom definovaly jako „správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí. K nicotnosti soud přihlíží z úřední povinnosti. Dílčí nedostatky platebního výměru nemohou způsobit jeho nicotnost.“ Oproti takto vadnému správnímu aktu (nicotnému rozhodnutí) vymezily soudy neplatný správní akt (rozhodnutí), jako rozhodnutí, jehož vadou je pouhý nedostatek některé ze základních náležitostí rozhodnutí uvedených v § 32 odst. 2 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“) (formální aspekt), který nemůže sám o sobě způsobit nicotnost rozhodnutí a že k vadám způsobujícím neplatnost rozhodnutí přihlíží soud zásadně jen k námitce uplatněné v žalobě. Obdobně bylo judikováno, že „chybějící zákonné náležitosti správního aktu mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento správní akt respektovali“. Za nicotné správní rozhodnutí je proto třeba označit takové rozhodnutí, které je založeno na naprosto zásadních a zřejmých

vadách, v jejichž důsledku nelze na toto rozhodnutí vůbec pohlížet jako na správní akt (rozhodnutí), ale jako na paakt, který nevyvolává, a ani není způsobilý vyvolat zamýšlené právní účinky. Nicotností jsou stížena a priori taková rozhodnutí, která vydal správní orgán absolutně věcně nepřislušný (příp. orgán instančně postavený na nižším stupni, než orgán, kterému rozhodnutí příslušelo) nebo půjde o situaci, kdy právní podklad pro vydání správního aktu neexistuje vůbec (např. byl-li správní akt vydán na základě zrušeného právního předpisu, apod.), nikoliv pak tehdy, jsou-li spatřovány v právním podkladu vady. Bylo-li stíženo nicotností správní rozhodnutí prvního stupně, musí být nutně nicotným i rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Je totiž nutno vycházet z premisy, že nicotný akt nelze měnit, a proto je nicotností automaticky stíženo i rozhodnutí o odvolání či např. o rozkladu, které navazuje na nicotné rozhodnutí správního orgánu I. stupně. O takový případ však v předmětné věci nešlo. Celkovou judikaturu k této otázce shrnuje např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.2.2008 č.j. 7 Afs 68/2007-82¹⁾.

[12] V uvedeném rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud dále k závěru, že existence překážky věci pravomocně rozhodnuté nelze považovat za tak zásadní a intenzivní vadu řízení před správními orgány, že by rozhodnutí na ní založené bylo třeba považovat za paakt, resp. rozhodnutí nicotné, které nemá žádné právní následky.

[13] Krajský soud má za to, že popsané situaci překážky věci pravomocně rozhodnuté je otázka překážky věci zahájené (souběžně vedeného řízení) velmi blízká. Není-li pak důvodem nicotnosti rozhodnutí překážka věci rozhodnuté, nevidí krajský soud důvod, proč za důvod nicotnosti považovat překážku věci zahájené. Ani rozhodnutí vydané v duplicitním řízení totiž nelze považovat za rozhodnutí vydané absolutně nepravomocným orgánem (krajský soud má za to, že překážka věci zahájené je samostatným nedostatkem podmínek řízení, který je nutno odlišovat od absolutního nedostatku pravomoci, tyto nedostatky podmínek řízení nelze vzájemně směšovat), absolutně nepřislušným orgánem, tuto překážku nelze považovat ani za zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje. Překážka věci zahájené pak nepředstavuje ani nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (zde by jím byla neexistence zákonného ustanovení, které by skladovateli tabáku ukládalo zaplatit spotřební daň).

[14] Nastalá prekluze práva daň vyměřit (existuje-li tu rozhodnutí, kterým byla daň vyměřena a které nebylo předepsaným způsobem zrušeno – k tomu viz výše) pak v žádném případě nepředstavuje důvod pro nezaplacení daně, tedy ani důvod, pro který by nemohla být daň vymáhána.

[15] Daňové řízení se rozděluje do několika fází, z nichž je pro účely žalobcem nastolené otázky třeba rozlišovat zejm. fázi vyměření daně a fázi placení daně, které nelze směšovat. Fáze vyměřovací je zakončena vydáním rozhodnutí o povinnosti daň zaplatit (příp. rozhodnutí o odvolání proti takovému rozhodnutí). Jen na fázi vyměřovací pak dopadá prekluze předvídaná § 47 ZSDP, resp. § 148 d.ř.

[16] Vybrání (vymáhání) daně je spojeno s uplynutím promlčecí lhůty podle § 70 odst. 1 a 2 ZSDP, resp. prekluzivní lhůty podle § 160 d.ř. Tyto lhůty jsou 6-leté a počítají se od náhradního dne splatnosti daně stanoveného v platebním výměru. Tyto lhůty dosud neuplynuly (platební výměr nabyt právní moci 19.7.2010) a žalobce to ani nenamítá.

[17] K žalobnímu bodu 2) pak nelze než ve shodě s argumentací žalovaného konstatovat, že je povinností plátce daně, aby sám podal daňové přiznání a sám daň zaplatil (§ 18 odst. 1, 5 ZSD). Neučinil-li žalobce tak, ocitl se v prodlení. Daňová povinnost vyplývá přímo ze zákona, nikoli až z vyměřovacího rozhodnutí, které má jen deklaratorní povahu.

[18] Namítá-li žalobce v žalobním bodě 2), že daň zaplatil a ta mu byla vrácena, je nutno konstatovat, že rozsudkem podepsaného soudu č.j. 22 Ca 229/2005-83 byl původní platební výměr zrušen a věc *vrácena* Celnímu ředitelství Ostrava *k dalšímu řízení*. Byla-li tu tedy objektivně ze zákona daňová povinnost žalobce (jak již bylo nezvratně deklarováno rozhodnutím Celního úřadu Ostrava ze dne 13.11.2008), neměl tento rozsudek za následek její zánik. Vrácení daně bylo jen dílčím faktickým úkonem, který neměl a nemohl mít za následek zánik daňové povinnosti.

[19] Pro úplnost soud konstatuje, že na rozdíl od jiné žaloby podané sice ve věci jiného daňového subjektu, nicméně zastoupeného týmž zástupcem, proti téměř žalovanému [o níž podepsaný soud rozhodoval rozsudkem ze dne 24.4. 2014 č.j. 22 Af 78/2013-30¹)], v nyní projednávané žalobě žalobce nenamítá, že by mu (snad) byly penále či úrok z odložené částky daně vyměřeny i za dobu, kdy měl daň zaplacenou, a proto se z tohoto úhlu nemůže soud (který je vázán uplatněnými žalobními body – srov. § 75 odst. 2 větu prvou s.ř.s.) zabývat.

[20] Žalobní bod 3) je formulován natolik obecně, že z něj nelze zjistit, zda se vztahuje k řízením, z nichž vzešla nyní napadená rozhodnutí, či k řízení, z něhož vzešlo rozhodnutí deklarující pozbytí účinnosti povolení splátek (ve vztahu k tomuto rozhodnutí byl tentýž žalobní bod uplatněn žalobcem i v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 22 Af 12/2013).

[21] Má-li mít tento žalobní bod vztah k řízení, z něhož vzešlo rozhodnutí deklarující pozbytí účinnosti povolení splátek, nelze se takovým žalobním bodem v nynějším soudním přezkumu zabývat, neboť předmětem nynějšího soudního přezkumu jsou jen *nyní napadená* rozhodnutí a řízení, které *jim* předcházelo.

[22] Má-li mít tento žalobní bod vztah k řízením, z nichž vzešla nyní napadená rozhodnutí, nezbyvá než konstatovat, že d.ř. nedává odvolacímu orgánu jinou možnost, jak reparovat případné nedostatky postupů správce daně I. stupně, než je napravit v odvolacím řízení (v odvolacím daňovém řízení nelze rozhodnutí správce daně I. stupně zrušit se současným vrácením věci do řízení v I. stupni – srov. § 116 odst. 1 d.ř.). V odvolacím řízení žalobce své stanovisko uplatnil nejméně v odvoláních proti rozhodnutím celního úřadu.

[23] Podepsaný soud vnímá daňové řízení jako jeden celek, kdy předmětem soudního přezkumu je právě tento celek jako takový. Konstatuje tedy, že žalobci nebylo znemožněno své stanovisko v řízení uplatnit, protože nebyl na svých právech dotčen.

[24] Žalobní bod 4) směřuje proti zániku výhody splátek, jak byly žalobci dříve povoleny rozhodnutím ze dne 16.3.2009. Směřuje tak zcela mimo předmět nynějšího soudního přezkumu, neboť otázka zániku výhody splátek byla předmětem rozhodnutí Celního úřadu Ostrava ze dne 11.9.2012, které bylo přezkoumáno Celním ředitelstvím Ostrava v rozhodnutí ze dne 27.11.2012 a následně podrobeno soudnímu přezkumu před zdejším soudem. Otázka zániku výhody splátek tak nemůže být „*přetahována*“ do dalšího řízení za situace, kdy již byla samostatně pravomocně vyřešena.

[25] Pro úplnost soud na tomto místě plně odkazuje na argumentaci obsaženou v rozsudku ze dne 22.1.2015 č.j. 22 Af 12/2013-24¹⁾, který byl oběma účastníkům doručen a je jim znám.

[26] K žalobnímu bodu 5) je třeba uvést, že jakkoli napadená rozhodnutí obsahují připomenutí § 109 odst. 1 d.ř. {srov. odst. [51], [57] rozhodnutí č.j. 34185-2/2013-900000-304.5 a odst. [43] rozhodnutí č.j. 34189-4/2013-900000-304.5}, nezabránilo to žalovanému vypořádat se s odvolací argumentací žalobce věcně, jak plyne ze zbylého textu odkazovaných odstavců napadených rozhodnutí, jakož i z jejich zbylého textu. Odvolací argumentace žalobce tak nebyla odmítnuta pro nepřípustnost podle § 109 odst. 1 d.ř. a účelové vytrhávání uvedených připomenutí z kontextu celých odůvodnění napadených rozhodnutí nemůže vést soud k tomu, aby jen z tohoto důvodu napadená rozhodnutí rušil.

[27] Rozdělení, byť i související, problematiky do více samostatných rozhodnutí [žalobní bod 6)] pak samo o sobě – byť by i případně bylo shledáno nesprávným – může být sice vadou řízení, nikoli však vadou, jež by bez přistoupení dalších skutečností způsobovala *nezákonnost* napadených rozhodnutí. Ne každá vada řízení je zákonem (s.ř.s.) stanovena jako důvod pro zrušení rozhodnutí napadených v soudním přezkumu. Důvodem pro zrušení rozhodnutí správních orgánů je totiž jen vada, jejímž důsledkem je, nebo alespoň může být, *nezákonnost* napadeného rozhodnutí [srov. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.]. Takový důsledek soud v postupu celních orgánů nespátřuje a žalobce ho z namítaného rozdělení konečně ani v žalobě sám nedovozuje.

D.

Závěr a náklady řízení

[28] Žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl soudem shledán důvodným, proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[29] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když v řízení plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu žádné náklady, jež by přesahovaly jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 27. srpna 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu